

БОРБА®

Шуми Марица.

Български народен химнъ

Maestoso. cresc.

Шуми Марица
Окървавена,
Плаче вдовица
Люто ранена.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Български чеда,
Ц'лъ св'тъ ни гледа,
Хай къмъ победа
Славна да вървимъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Лъвътъ балкански
В'бой великански
С'орди душмански
Води ни крилатъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Млади и знойни
Въ вихритъ бойни,
Ний сме достойни
Лаври да беремъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Ний сме народа
За честь, вобода,
За мила рода,
Който знай да мре.
Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

БОРБА®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
JULY 1973

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛЕГИОНЕРЪ

Стефанъ Чолаковъ
падналъ въ бой въ Русе
на 9 IX 1944

ВЛАДИКА

Митрополитъ Борисъ
убитъ въ църквата въ Петричъ
на 11 VIII 1948

ПОЛИЦАЙ

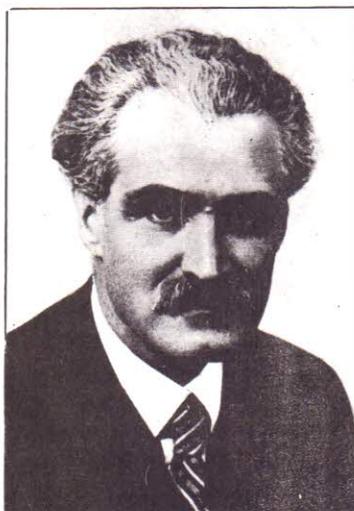
Христо Добриновъ
убитъ въ София
на 9 IX 1944

РАТНИКЪ

Климентъ Далкалъчевъ
убитъ въ София
на 9 IX 1944

ЛИДЕРЪ НА
ЗЕМЕДЪЛСКАТА ПАРТИЯ

Димитъръ Гичевъ
починалъ следъ затворитѣ си
на 15 VIII 1958

БРАННИКЪ

Стефанъ Клечковъ
убитъ въ Габрово
на 15 IX 1944

Българно, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твойто име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 22 брой 2

Книжка шестдесет и седма

Юлий 1973

ЧЕРВЕНАТА ПЕТА КОЛОНА ВЪ СЪЕДИНЕНИТЪ ЩАТИ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Отъ нѣколко месеца насамъ Съединенитѣ Щати се тресатъ отъ всѣкидневно раздухващия се въпросъ около така наречения "Уотъръ Гейтъ" инцидентъ. Специална Сенаторска комисия прави разпити, пресата, телевизията и радиото деноношно гърмятъ, историята се разнася по цѣлия свѣтъ! Висши чиновници въ Бѣлия Домъ бѣха принудени да подадатъ оставки. Престижътъ на самия Президентъ е атакуванъ. Всички сѣ въ чудо и отъ всѣкаде хората се питатъ - какво става?

Наистина, това което става въ Съединенитѣ Щати е озадачило и тѣзи, които не сѣ просвѣтени. Въ сжщностъ нѣма нищо чудно, защото ако се проследи подмолната дейность на комунистическата пропаганда, умѣло ржководена отъ червената пета колона въ страната ще се види, че това, което наблюдаваме да става днесъ е естествена последица отъ дейността, която години наредъ комуниститѣ прилагатъ тука - отъ началото прикрито, после по-явно, а сега съвършено открито.

Съединенитѣ Щати е единствената сила, която може да прегради и която днесъ прегражда пътя на комунизъма къмъ свѣтовното господство. Поради грамадната военна мощъ и неизмѣрнитѣ материални богатства, съ които Съединенитѣ Щати разполагатъ е изключена всѣка възможность комуниститѣ да спечелятъ открита битка съ Запада. За тѣхъ нѣма другъ изборъ, освенъ чрезъ разширяване на пропагандата вътре въ страната, чрезъ умѣли подмолни действия и акции, да подронятъ престижа на управлението, да разтроятъ редътъ и сигурността, да убиятъ националното чувство у гражданитѣ, да умаломощатъ съпротивителнитѣ сили и по този начинъ да подготвятъ условията, за да могатъ тѣхни хора отъ червената пета колона да се промъкнатъ и настанятъ на ржководни мѣста, отъ кждето да контролиратъ живота на страната и отворятъ вратата на комунизъма.

Преди известно време опасността не бѣше така актуална, понеже комунистическото промъкване и влияние се ограничаваше въ рамкитѣ на инспириранитѣ и субсидирани лѣвичарски: "миролюбиви", студентски, негърски и пр. организации, които обаче биваха не трудно контролирани отъ властитѣ въ тѣхнитѣ гаменски прояви.

Положението, обаче, въ последно време се промѣни: видимо забележимо е проникването на хората отъ червената пета колона въ срѣдитѣ на Парламента - между самитѣ Сенатори и Народни представители се намиратъ вече повлияни отъ тѣхъ. Проницателниятъ поглед навсѣкаде може да открие въ държавнитѣ учреждения каде е проникнала червената пета колона. Нѣщо повече и по-опасно: червената пета колона прониква вече и въ сѣдилищата. Системата на Сѣдебни заседатели подбрани отъ случайни граждани е отличенъ обектъ за натискъ и упражняване влияние. Съ заплаха и съ други средства има вече случаи, когато се изтрѣгнаха оправдателни присѣди за комунисти и комунизанти отрито работящи за каузата или въ полза на червенитѣ си господари въ Кремълъ или Пекингъ.

Прононсираната комунистка, негърката Анджеела Дейвисъ, която вкара оръжие въ сѣдебната зала, гдето се сѣдѣха нейни сътрудници за престѣпления и убийства, и съ което оръжие подсадимитѣ убици застреляха сѣдитѣ, тази именно Анджеела Дейвисъ бѣ сѣдена и ...оправдана! По късно Анджеела Дейвисъ посѣти всички комунистически страни, включително и България, посрѣщана съ дунаими и накичвана съ ордени и медали за безспорната ѣ заслуга къмъ комунизма и престѣпността!

Шпионинътъ Даниелъ Елсбергъ и помощникътъ му Антони Русо откраднаха тайни документи отъ Пентагона и ги предадоха на Съветската легация. Сѣшитѣ тѣзи шпиони следъ дълги и предълги сѣдебни заседания и разследвания, бѣха оправдани отъ Сѣдебнитѣ заседатели. Такива прецеденти сѣ немислими въ никои други страни, тѣ не биха се случвали и въ Съединенитѣ Щати, ако ржката на червената пета колона не бѣше се намѣсила и тамъ!

Скандалния начинъ, по който се раздухва историята на инцидента нареченъ "Уотъръ Гейтъ", нескончаемитѣ заседания на Сенаторската комисия, която разследва този инцидентъ, предавани съ най-голѣми подробности и украшения и преувеличения съ всички пропагандни средства, ни дава основание да мислимъ, че и тамъ има намѣса дългата ржка на Клемлинь. Опититѣ, които се правятъ даже и отъ Сенатори, членове на комисията или хора съ влияние надъ нея, да подринатъ престижа на Президента, може да се обясни съ тѣхната злоба и завистъ, родена отъ катастрофалната загуба при изборитѣ за Президентъ, когато именно тѣзи болно амбициозни хора се опитаха да вмъкнатъ единъ крайно лѣвъ кандидатъ за Президентъ въ Бѣлия Домъ. Можемъ да си представимъ, какво щѣше да бѣде положението на Съединенитѣ Щати, па и на цѣлия Западненъ свѣтъ, ако този лѣвичарски кандидатъ бѣше спечелилъ тѣзи така важни за страната избори.

Положението отъ день на день става по сериозно, така като институцитѣ на които се крепи реда и сигурността, закона и правото, сѣ подложени на най-активни атаки. Липсата на достатъчно гражданско съзнание и чувство на отговорност и дългъ къмъ Отечеството и държавата у мнозина, които сѣ поставени на отговорни високи административни мѣста подпомага усложняване на положението и успѣха на комунистическото проникване въ страната.

Като граждани на Съединенитѣ Щати, загрижени за утрешната сѣдба на второто ни Отечество и сериозно заинтересувани отъ сѣдбата на поробенитѣ отъ комунизма народи, въ случая за насъ Българскиятъ народъ, ние издигеме гласъ, предупреждаваме и зовеимъ да се взематъ най-решителни мѣрки, не само за спиране действията на червената пета колона въ тази страна, но и за нейното окончателно ликвидирване.

Същевременно, най-енергично настояваме, да се постави на разглеждане, както въ Парламента на Съединенитѣ Щати, така и въ Обществото на Народитѣ въпроса за възврѣщането на свободата на народитѣ подъ комунистическото иго, като най-настойна сигурна гаранция за миръ въ свѣта и отстраняване грозящата опасность за цѣлото Съединенитѣ Щати и за цѣлия свободенъ свѣтъ.

РЕДАКЦИЯТА НА "БОРБА" ОТКРИВА "СТРАНИЦА НА НОВИЯ ЕМИГРАНТЪ" ВЪ КОЯТО ШЕ ВЪДАТЪ ПУБЛИКУВАНИ СТАТИИ И ДОПИСКИ ЗАСЪГАЩИ ПРОБЛЕМИТЪ НА ПО-НОВИТЪ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ. ПОРАДИ ТЪХНАТА ВАЖНОСТ, ПРИКАНВАМЕ НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ ДА СЕ ИЗКАЖАТЪ ПО ПОВДИГНАТИТЪ ВЪПРОСИ. ИЗЛАГАНИТЪ МНЕНИЯ СЪ ЛИЧНИ И НЕ ВИНАГИ ОТРАЗЯВАТЪ СТАНОВИЩЕТО ИЛИ МНЕНИЕТО НА СПИСАНИЕТО "БОРБА".

МЛАДИЯТЪ ЕМИГРАНТЪ И ЗАПАДЪТЪ.

Христо Девелжиевъ
Чикаго, С.А.Ш.

I

Първостепенна задача, стояща за изпълнение предъ емигрантскитъ политически организации на Запада, е политическото активиране на постоянно пристигащи нови емигранти, въ болшинството си млади момчета съ много сили, желание за работа и вдъхновение за назидателенъ трудъ. Изпълнението на тази задача, обаче, се натъква на редица трудности и, откровено казано, положението не се очертава съвсемъ благоприятно. Идватъ по-новитъ емигранти, позавъртатъ се на нѣкое и друго събрание и изчезватъ, нѣма ги. Ръководителитъ на емигрантскитъ организации, стари политически дейци отъ преди двадесетина години, се стѣписватъ отъ удивление: какво става тука, защо се явява тази разлика между дветъ емигрантски поколения, съ какво младитъ хора, пристигащи днесъ на Западъ сѫ различни отъ тѣхъ, какви сѫ характернитъ особености на този новъ човѣшки материалъ, съ който така трудно се работи? Нѣма никакво съмнение, че отговорътъ на всички тѣзи въпроси е ключътъ за разрешаване на проблема за привличане на младата емиграция. Но той, този отговоръ, се съдържа тамъ, въ България, въ конкретнитъ условия на режима, въ отпечатъка, който той дава върху възпитанието и психиката на младежа. За да го разберемъ, ние трѣбва да си го представимъ тамъ, всрѣдъ тамошнитъ специфични особености на диктатурата.

Първата и най-важна особеностъ въ психологическата структура на голѣмата частъ отъ младежта въ съвременна България, особеностъ тѣсно свързана съ цѣлостното икономическо положение на страната, е силното отвръщение къмъ всѣки видъ работа, къмъ всѣки видъ трудъ, и особено фабричния. Това отношение на омраза се е насадило въ продължение на години прекарани въ страдание и тормозъ: мизерна, въ общи линии нивелирана заплата, примитивна морално износена Съветска техника, мизерни битови и работни условия, формално и негодно трудово законодателство и пр. И, разбира се, резултатътъ е единъ и неизбѣженъ - несериозно и крайно отрицателно отношение къмъ професията, небрежностъ и нехайство къмъ трудовитъ задължения! "да работи тракторътъ, той е отъ желязо!". Често се шегуватъ: "Защо не работите, бе?". Отговарятъ: "Та затова си има работническа класа". Или както единъ сатирикъ бѣше сполучливо осмѣлъ системата на заплащане: "за началницитъ стотацитъ, за работницитъ - байрацитъ".

Политическитъ условия на животъ въ съвременна България сжшо така даватъ своя отпечатъкъ върху миогледа и разбиранията на младежта. Чужденцитъ-туристи отъ западнитъ страни нахлуватъ презъ лѣтото по Черноморскитъ курорти. Долари играятъ не на шега. У младежта се създава впечатление, че Западътъ е нѣщо като Ханаанската земя: гребни и яжъ.

Чужденците-емигранти, особено студентите, се ползват във България с изключителни привилегии. Един Судански негръ на пример, получава стипендия равняваща се на заплатата на един редовен гимназиален учител. Да не говорим за останалите привилегии като общежития, специалните столове за чуждестранни студенти и др. Не по-малко имат значение и привилегиите, на които се радват националната партийна бюрокрация и чужденците-дипломати. Всичко това се възприема и тълкува от младежта по следния начин: значи съществува принцип на кръстосани материални и политически привилегии от двете страни на Желязната завеса. Както нашите тука носят на раце Суданския негръ и мене сигурно ще ме носят така, ако избягамъ на Запад - следователно въпросът е да се избяга веднъж.

И тъй като бѣгството не е лесно и не става изведнѣж, минават години. А през тѣзи години трѣбва да се яде. Не обичаш работата? Че кой го пита дали я обича или не! И младият човѣкъ намира временно едно срдѣно разрешение - нагаждане подъ знака на една особена своеобразна житейска философия: да вземемъ отъ живота, а не да дадемъ. Нали всички така правятъ!

Тази тактика на нагаждане къмъ условията на диктатурата е не само неизбежна, тя е и необходима за преживяване на индивида. Защото нѣма човѣкъ въ страната, който по нѣкакъв начинъ не е свързанъ къмъ държавната ясла на режима. Така да се каже, икономически си заставенъ да се нагодишъ, т.е. да се покажеш лояленъ въпрѣки презрението, което изпитвашъ къмъ всичко, изискваше се отъ тебъ. Но демонстрация на лоялност, това означава сервилност къмъ партийния господарь, породена отъ страхъ отъ критика и уволнение. И никакъ не е чудно, че младежите, като правило въ България хранятъ една силна ненависть къмъ тамошния организационенъ и политически животъ. Ще иде на събранието, но ще иде на края, когато вече започва танцовата забава, а ако нѣма забава и прецени, че може да остане ненаказанъ, изобщо не отива. Страхъ и ненависть - ето кое стои въ фокуса на неговата психо-физиологическа физиономия.

Войска, милиция и агентура бдятъ надъ "щастие" на българския народъ. Въ младежта се създава едно илюзорно субективно чувство за непоклатимостъ на режима, за неговата фатална неизбежност, така както сж неизбежни да речешъ, природните бедствия. Предъ младия човѣкъ при това положение се очертаватъ два пътя: първиятъ е борба за лично преуспяване поставена на тѣсно-егоистична основа - женитба за софиянка, съ цель придобиване софийско жителство, или за дъщерята на голѣмъ партиецъ, партийно членство съ съответните привилегии, служебна кариера съ помощта на партийни, яташки и роднински връзки и пр. Вториятъ пътъ е бѣгството на Западъ, бѣгство за по-добри материални условия, а не за борба, така като идеята за възможно събаряне на режима, споредъ него е чиста утопия.

Какви сж условията за социаленъ животъ въ България днесъ? Въ областта на семейните отношения се очертава едно дълбоко отчуждаване отъ родителите, така като тѣ не могатъ да даватъ повече подкрепа на младежа и въ следствие на това тѣхно безсилне авторитета имъ пада. Съ това се обяснява факта, че дори и партийците не можаха да направятъ отъ децата си комунисти. Въ долните степени на училищата, децата, макаръ сж още неоформенъ мирогледъ, иматъ едно смѣтно усещане за фалшивостта на партийните догми. Въ университета се записватъ съ цель за отърване отъ фабричния и текезесарски трудъ или за избягване отъ военна служба. Въ религиозно отношение, не успѣха да направятъ отъ младежите атеисти, но ги направиха равнодушни къмъ религията: моите проблеми въ живота носятъ земенъ характеръ, какво общо имамъ азъ съ небето? Спортътъ се използва отъ режима като грѣмоотводъ за младежта: тѣ сж часове могатъ да се каратъ за вкаранъ голъ на нѣкакъвъ футболенъ мачъ. Изключения отъ така описаната картина разбира се има, но тѣ сж единъ малъкъ процентъ отъ младежи, израстнали предимно въ семейства съ стари традиции на разбираня и домашно възпитание.

И така, младежъ израстналъ въ България, успѣва да избѣга тукъ на Западъ. Да видимъ сега по какъвъ начинъ неговата житейска философия, оформена въ червена България се проектира тукъ въ условията на свободното западно демократично общество.

Съ пристигането си въ Америка, още напълно незапознатия съ проблемитѣ на Западния животъ български емигрантъ, се сблъсква съ така различната действителност на свободния свѣтъ. Докато въ България, като въ една казарма е билъ винаги подчиненъ и зависимъ, тука изведнѣжъ той е оставенъ свободенъ, но самъ и безъ помощъ. Това, което комуниститѣ правятъ за Суданския негръ въ София, американцитѣ хичъ не мислятъ дори да имъ подражаватъ. Българскитѣ емигрантски организации нѣматъ винаги физическитѣ и материални възможности да подпомогнатъ материално новопрстигналия емигрантъ. И новиятъ емигрантъ става скептикъ, той не може да повѣрва, че това е възможно и може би, оправданъ гнѣвъ и недовѣрие даватъ изразъ на неговото разочарование. Той се затваря въ себе си, той нѣма другари въ живота, той става мнителенъ и саможивъ. Това негово държане се засилва отъ приятелскитѣ съвети на "доброжелатели", повечето агенти на комунистическия Софийски режимъ: "Пази се, момче, пази се тукъ въ Америка отъ три неща - организация, полиция и нация". И той се пази и отбѣгва и емигрантски организации, и нацията, която му е дала подслонъ и полицията или закона, на който трѣбва да се подчинява тукъ. Но за беда и тука ва Америка е въ сила този проклетъ дяволски природенъ законъ: трѣбва да се яде!

Виждалъ ли си, драги читателю, какво прави току що пуснато на свобода младо конче, което презъ цѣлия дълъгъ лѣтенъ день е стояло затворено въ тъмния яхъръ? Това е новодошлиятъ емигрантъ въ Америка - малка тресчица зареяна всрѣдъ безбрѣжния океанъ. Нѣма повече зачисление къмъ държаваната ясла съ помощта на партийния юларъ. Икономически той е напълно назаисимъ, не е необходимо да сервилничи предъ никого, да трепери за парчето хлѣбъ. Нѣма страхъ отъ критика и уволнение, както въ България. Частна свободна икономика въ свободенъ свѣтъ! Условията за работа и заплащането сж кжде по-добри! Отношението къмъ работата, обаче, за голѣма съжаление, си остава все сжщото - негативно. Америка е длъжна да го храни, нали за това е избѣгаль. "Ако е за работа", често ще чуете да се казва, "азъ можехъ тамъ и на другаритѣ да работя". Или пъкъ нѣкой ще подхвърли: "Ами че азъ въ България бѣхъ по-добре!". Билъ по-добре, понеже държавата-казарма му е давала отвреме на време по едно канче чорба. А тукъ, като не знае езика и нѣма друга квалификация, трѣбва да иде да работи въ фабриката, добре заплатенъ и въ фабрика, чиста и уредена като аптека.

Но, както вече посочихъ, и тука въ Америка е въ сила желѣзния законъ на природата, че все пакъ трѣбва да се яде. Малцината младежи, които не отиватъ въ фабриката, започватъ да търсятъ начина за лесно забогатяване: "Кажи ми нѣкоя богата жена, па макаръ и дърта, искамъ да се ожена за нея". Или пъкъ: "Какъ мога да продамъ /забележете!/ на американцитѣ това което зная за личния съставъ на Варненския Военно-морски шабъ?". Като че ли американцитѣ хаберъ нѣматъ по този въпросъ и сж ревнали за неговитѣ "сведения". Или хване нѣкаква работа за известно време само, спести нѣкои и другъ доларъ и тръгва изъ Америка да ги пилѣе или да търси дърти жени да се жени за тѣхъ. Известни сж много случаи на авантюри изъ Калифорния или Флорида, каране на неплатени автомобили или безъ разрешителни, редици катастрофи дори съ смъртни случаи не сж рѣдкостъ. Случаи на престѣпностъ, слава Богу не ежедневни - въ Ню Йоркъ единъ нашенець грабна нѣкаква пушка и изби невинни жени и деца въ Градския паркъ, докато куршумитѣ на полицаитѣ го покосиха, въ Калифорния трима гангстери, пакъ нашенци, задигнаха единъ пѣтнически самолетъ съ хиляди долари откупъ, да бѣгатъ за Москва. До Москва не стигнаха, защото американцитѣ не си поплъватъ и нѣколко часа следъ тази авантюра и тримата нашенци бѣха мъртви. Това сж трагедии, както казахъ, слава Богу не ежедневни!

Има случаи, млади хора между нашите емигранти, да водят животъ на "хиппи". Гледашъ го облѣкълъ износена военна куртка - открита и безсрамна гавра съ Американската армия. И когато всички тѣзи "методи и средства" за лична полза не помогнатъ, търси се най-срамниятъ и най-позорниятъ изходъ - държавна издрѣжка. Представи едно фалшиво медицинско свидетелство и премине на издрѣжка по бедностъ /младъ и здравъ човѣкъ!/. Америка е длъжна, ще ни храни! Нека иде въ София, въ Министерството на Социалните грижи и тамъ да иска държавна издрѣжка: буквално ще го оплюятъ.

Какъ протича социалния животъ на младия емигрантъ тука въ Америка? Не е голѣмъ броятъ на тѣзи, създали семейства. Първо, поради езиковата бариера, второ - все още се търсятъ богати дърти жени и трето - по принципъ се бѣга отъ семейни задължения и отговорности. Шо се казва до училището, нищоженъ е процентътъ на получилитѣ американско образование. Относно религията, равнодушието си остава: ако моите проблеми сж земни, какво ме интересува небето? Тукъ не се разбира елементарния фактъ, че религията не е само небесенъ въпросъ. На първо мѣсто, тя има морално значение, спазването на религиозните принципи облагородява личността - та и второ: въ глобаленъ мащабъ, поддържайки самостоятелността на религиозните общности, тя предпазва обществото отъ подривното влияние на партийните пропагандисти.

Искамъ да бѣда добре разбранъ. Слабоститѣ, които споменавамъ по-горе, не се предписватъ на всички млади емигранти. Има много добри, възпитани, интелигентни и трудолюбиви момчета. Трѣбва да признаемъ, обаче, тѣхниятъ процентъ е твърде малкъ. И това е жалкото.

Какво е необходимо да се направи за привличането на младите емигранти въ руслото на организационния и просвѣтенъ животъ? Необходимо е упорита, търпелива и последователна индивидуална разяснителна работа. Необходимо е да се води борба за привличане на отдѣлния човѣкъ. Защото, въ противенъ случай, оставенъ самъ на себе си, емигрантътъ на Западъ е, както вече изтъкнахъ, малка тресчица въ срѣдъ океана. Нека знаемъ и помнимъ, че отъ всички тѣзи тресчици може да се построи Корабътъ на Дѣлото, който само единственъ е въ състояние да откара Нацията до спасителния брѣгъ на Свободата.

НИЕ БЪЛГАРИТЪ, НИЕ ЕМИГРАНТИТЪ.

Петъръ Симеоновъ
Аахенъ, Германия

Примамени отъ свободата и отъ по-богатия животъ, спасявайки се понякога отъ смъртна опасностъ, затворъ или лагери, ние щастливцитѣ - успѣваме да проникнемъ отвънъ "Желѣзната завеса" или други пъкъ отъ насъ просто не се звърщатъ обратно тамъ. Това е великиятъ моментъ на Освобождението, на коренния превратъ въ живота. И тука ние показваме доколко всѣки отъ насъ е билъ и е българинъ, човѣкъ и антикомунистъ. Така е сега. Така е било винаги, вече тридесетъ години...

И ако ние имаме куражъ да видимъ себе си, бихъ казалъ - новъ Пайсий е необходимъ. Защото отъ времето на неговата история до днесъ, това, което бѣ изградено съ много жертви до Деветосептемврийската комунистическа окупация, бѣше безжалостно сринато и изкоренено. Орадия на чужди интереси и самозабравили се въ собствената алчностъ, властолюбие и мракобесие, комуниститѣ обезличиха българския народъ и му нанесоха жестоки духовни и социални сѣтресения.

Ние идваме на Западъ обезвъреени, бедни и измъчени. Ние стоимъ захласнати предъ богатитѣ витрини и си казваме: следъ една, две години азъ ще имамъ това, това и това... О, каква бедность! О, каква духовна пустота!

Ние носимъ страха и бѣчната подозрителность съ себе си. Тридесетѣ години сѣ култивирали твърдо това въ насъ. А това е единъ животъ. Следващитѣ тридесетъ, ако ние ги имаме, ще бждатъ ли достатъчни да ни направятъ хора безъ комплекси и да върнатъ въ насъ любовта къмъ народъ и Родина, смлѣното национално чувство и гордость? Като че ли, не! Поемайки едностранчивия пътъ на лично благополучие, самоизолирайки се, ние забравяме бързо това, което преди сме мразили и не става безлично онова, което сме обичали. Понѣкога и по-лошо: извратеното ни собствено съзнание и изроденитѣ ни отношения добиватъ крайно негативна форма и ние подценяваме всичко българско.

"Азъ нѣмамъ работа съ българи" - съмъ чувалъ често да се казва. "О, неразумни кроде. О, неразумни човѣче!", не чувствувашъ ли, че въ тѣзи думи влагашъ собственото си отричане? Защото човѣкъ безъ национално чувство е нищо, празенъ класъ, както човѣкъ безъ религия. И още нѣщо: макаръ, че емигрирането по същество е единъ антикомунистически актъ, то все още не е доказателство за антикомунизъмъ, както мнозина смѣтатъ. Пасивностьта, безразличието и подчертаното пренебрежение къмъ общественитѣ прояви на емиграцията ни, доколкото ги има, показватъ, че тѣзи хора сѣ потърсили Запада единствено заради собствения си интересъ. "Политически емигрантъ" - това звучи красиво, особено когато може да се използва като привилегия. Но като задължение - "ние сме настрана", "насъ не ни интересува", "всичко е празна работа!".

Крайно време е да направиме преоценка и да не сваляме шапка на всѣки, дошелъ на Западъ. Никой не може да бжде антикомунистъ, безъ да бжде добъръ българинъ! Въ това е основната смъщность на нѣщата, както е и немислимо комунистѣтъ да се смѣта българинъ. Ако бѣше иначе, освенъ другитѣ престѣпления, комунистѣтъ не биха напълнили въ страната ни съ паметници на Съветската армия-скупаторка, а биха се погрижили повече за съхраняване и увѣковѣчаване на националното ни историческо минало и култура.

Български емигранти, раздѣлно време е дошло! Егоистѣтъ въ България е най-добрия помагачъ на комунистѣтъ. Той не изпуска събрание, доносници и се вре навсѣкаде, само и само да може да се "нареди". И партиенъ членъ става. Егоистѣтъ тука е свободенъ и по другъ начинъ разкрива своята природа. Неговата "активность" се превръща въ престѣпна пасивность. Той се насочва прѣко къмъ кръга на собственитѣ си интереси и върху всичко друго сипе калъ и хули. А какъ иначе, когато общественитѣ работи при труднитѣ емигрантски условия не носятъ печалби, нито привилегии. Тѣ сѣ бремъ, което приема да носи единствено истинския български патриотъ.

Ето защо - стига! Всѣки български емигрантъ трѣбва да намѣри сили да надживѣе себе си. Въ сърдцата ни да затрепти родолюбието - искрата, която е обединявала и закриляла народа български въ най-тежкитѣ му дни.

Българи, да бждемъ добри българи!

Да трѣгнемъ задружно по пътя на бждащето, който е единъ за насъ, за нашия народъ и нашето Отечество. Да изградимъ едно ново общество! Макаръ и прѣснати по свѣта да издигнемъ високо името българско и нека то въ насъ да зазвучи гордо!

Нашъ дългъ е да запазимъ традициитѣ на нашия народъ. Нашъ дългъ е да изкоренимъ злото, което комунистѣтъ насадиха въ България и въ нашитѣ души. До сетния си часъ да бждемъ хора, българи и християни!...

ТРАГЕДИЯТА НА НОВИТЕ ЕМИГРАНТИ.

Георги Петковъ
Мюнхенъ, Германия.

Всѣка година стотици младежи бѣгатъ отъ България на Западъ, въпрѣки комунистическото възпитание за обичъ къмъ партията подъ чиито "грижи" тѣ сѣ израсли. Следъ като се добере до спасителния брѣгъ, всѣки новъ емигрантъ е длъженъ да стои известно време въ карантиннитѣ лагерни помѣщения, които до известна степенъ сѣ лишени отъ добра храна, завивки или условия за лична хигиена. Все пакъ тѣзи нѣколко дни минаватъ неусетно, заглушени отъ радостта на успѣха за придобитата свобода. Затова всѣки емигрантъ пише по стеницѣ на помѣщенията това, което му е до сърдцето и което е спотайвалъ години наредъ. Тѣзи надписи сѣ възгласи изпълнени само съ мжстъ противъ комуниститѣ, и за наша радостъ, най-често тѣ сѣ написани на български езикъ.

Жалкото е обаче, че този поривъ обикновено спира до тука и рѣдко се възпламенява по-късно. Защо? Да започнемъ съ лагеритѣ: всѣки новодошелъ емигрантъ е челъ въ комунистическата преса за "вражеската българска емиграция" отъ по-старото поколение. Но у никой отъ тѣхъ тази пропаганда не е успѣла да възбуди умраза, а напротивъ, още повече е засилила възхищението отъ старитѣ борци противъ комунизма. Азъ самиятъ съмъ младъ емигрантъ и мога да кажа, че тѣзи статии за "измѣнниците на родината" будѣха у мене единъ романтиченъ възторгъ и въ разговори съ мои другари винаги сме се възхищавали отъ тѣхнитѣ прояви и антикомунистическа дейность. Нашитѣ планове за бѣгство не бѣха едно младежко увлечение, а една целъ на животъ и смъртъ. В момента повече отъ една дузина мои приятели сѣ на свобода.

Каква е, обаче, нашата изненада, като пристигнемъ въ лагеритѣ и виждаме, че това не сѣ мѣста готвещи борци противъ комунизма, а едни невинни учреждения съ невежливи и съ липса на чувство на разбиране и тактъ служители. Нѣкои отъ насъ, бѣжанцитѣ, това всѣки го знае, сѣ криминални типове, изпратени отъ Българското правителство съ целъ да компромегира въ националната емиграция. Примѣри за тѣхната гангстерска дейность има, но все пакъ това сѣ единични случаи. Не е нужно, обаче, заради бѣлхата да се гори юргана. Чиновницитѣ отъ лагеритѣ изглежда малко се интересуватъ да правятъ разлика между пратенитѣ отъ комуниститѣ криминални типове и истинскитѣ политически емигранти.

Другото разочарование идва отъ това, че не всѣки емигрантъ може да замине за страната, въ която той желае да изкове свое ново бъдеще. Това положение е особено мжчително за интеллигенцията, която почти изцѣло е прогерманска съ желание да замине за "Мутеръ Дойчландъ", както наричатъ тази страна помежду си. Останалитѣ честни и трудолюбиви, но безъ голѣми амбиции за образование бѣжанци искатъ да прекосятъ океана и за тѣхъ това е лесно осъществимо.

За да се добере, обаче, човѣкъ от лагеритѣ отъ Италия или Австрия до Германия или Швейцария законно е направо немислимо! Въ Италия или Австрия не може да остане, а е задълженъ да емигрира въ три прекрасни, на Задокоеански страни или въ една социалистическа Швеция въ Европа. Това е по законния пътъ. Единствения начинъ да се добере до желанитѣ страни е нелегалното преминаване на границитѣ. Това поражда едно голѣмо разочарование и въпроса: "За да избѣгаме отъ комуниститѣ, ще преминемъ съ всѣкакъвъ рискъ идесетъ граници, защото при тѣхъ нѣма никаква законность, но защо трѣбва и тукъ да вървимъ противъ законитѣ, следъ като именно тѣхъ сме търсили?".

Въ повечето случаи обаче, желанието надделява и младия бѣжанецъ се отзовава въ лагера Цирндорфъ въ Германия. Страната, която е символъ за него и отъ която поробенитѣ отъ комунизма народи все още се надѣватъ за освобождението си. Отъ комунистическата пропаганда въ Родината всѣки младъ емигрантъ е добилъ представата, че Германия е въоръжена до зѣби и чака само случай и сигналъ за да срине цѣлата кървава съветска система. Младиятъ емигрантъ, обаче, остава напълно разочарованъ още съ пристигането си въ събирателния лагеръ за чужди бѣжанци. Първо вижда, че това не е никакъвъ воененъ лагеръ, и второ, чиновницитѣ, повечето чехски емигранти, като че ли искатъ да му втѣлпятъ, че е по-добре да се върне обратно откъдето е дошелъ и да не търси права на изгнанникъ, понеже много малкъ процентъ получаватъ такива.

Като минатъ нѣколко бездейни седмици, започва да го гложди упорито мисълта за нѣкаква работа. Въ Германия това не е никакъвъ проблемъ, понеже тамъ има надъ два милиона чужденци-работници и надъ половинъ милионъ празни мѣста, но, тѣзи празни мѣста на сж за бѣжанци. Не само Германия, но и други Западни държави се мъчатъ по какви ли не начини да правятъ спанки на новитѣ емигранти и да не имъ даватъ права за оставяне на работа. Бѣжанецътъ почва да се движи въ омагьосанъ кръгъ: работодателятъ му казва, че ще го вземе на работа, ако донесе позволение отъ полицията, а последната му заявява, че ще му даде позволение, ако донесе бележка, че работи нѣкъде. Следъ дълги разтакания и тѣзи пречки биватъ преодоляни. Бѣжанецътъ е доволенъ намѣрилъ добра работа, поурежда жилище, създава семейство, дори си купува кола. Тѣ, младитѣ емигранти, постепенно обаче, започватъ да забравятъ надписитѣ по стеницѣ на емигрантскитѣ лагери, които тѣ сж писали. Въ Родината не видѣли и не чули нищо друго освенъ комунистическата индоктринация, не запознали се добре и съ Западната преса, тѣ не искатъ вече да чуятъ " за политика " или както казваме по насъ: "Покрай Илия, намразватъ и свети Илия".

За този негативенъ изводъ на младитѣ емигранти, не малко вина иматъ и официалнитѣ германски власти, които, въ доста случаи посрѣщатъ политическитѣ емигранти неприязнено. Напримѣръ, единъ шефъ на полицията въ голѣмъ германски градъ, който по нѣкакви си причини "пострадалъ" по времето на Хитлеръ преди почти половинъ столѣтие, сега въ лицето на всѣки бѣжанецъ отъ комунизма вижда бивши съюзници на "Нацитѣ", докато тѣзи "съюзници" повечето сж родени много следъ Германската капитулация следъ Втората свѣтвна война на 8 Май 1945 година. Нашенецътъ, обаче, не му се сърди, махва съ ръка и казва: "И този е като ония". "Ония" нашенецътъ разбира комуниститѣ въ България. Съ новата, бихъ казалъ пораженска политика, едва ли духътъ на емигрантитѣ може да бѣде заздравенъ!

Всѣки младъ емигрантъ разбира отлично за какво се бори Виетнамския народъ. Емигранта се очудва, като чете Западнитѣ вестници пълни съ коментари, не отличаващи се съ нищо отъ комунистическитѣ бълвочи въ България. Следъ като Западътъ и неговото обществено мнение е противъ народитѣ борящи се противъ комунизма и понеже това "обществено мнение" връзва рѣцетѣ на единъ такъвъ мѣдъръ държавникъ като Никсънъ, заключението би било, че тъмнитѣ сили на Запада на само пречатъ на антикомуниститѣ въ тѣхнитѣ страни, но за едно освобождение на България би било дори и немислимо, поне за сега.

И затова заключението: по-добре да си траемъ! И наистина, по-новата емиграция се спотайва. Лошото е, обаче, че тя не само че си мълчи, но не иска да се вслуша въ съветитѣ на своитѣ по-стари братя-емигранти, които отъ повече отъ 25 години държатъ високо знамето на истината и борбата. Тѣзи именно, по-стари емигранти, възпитани и израстнали въ борба противъ комунизма, сж единственитѣ, които се борятъ за запазване на българщината, българската слава и традиции, понеже тѣзи понятия отдавна сж изхвърлени въ Родината. Тѣзи наши батевци въ борбата могатъ съ своитѣ съвети и водачество да окажатъ неоценима услуга въ стабилизирането на характера на насъ, по-новитѣ емигранти и заедно, рамо до рамо да продължаваме и занаяпредъ славната борба за освобождението на Родината.

КОРАБЪТЪ НА РОБИТЪ.

Божидаръ Стояновъ
Виена, Австрия.

Всѣка седмица презъ лѣтния сезонъ пристига отъ Бѣлгария на Дунавското пристанище въ Виена единъ корабъ съ роби, но не съ завързани ръце, както е било преди двеста години, а съ скѣпи заложници оставени въ Родината. Тѣзи "екскурзианти" отъ "страната на строящото се благоденствие" сѣ надъ 65 години, безъ бѣдаше, безъ желаніе за животъ и безъ пари, предварително смазани отъ жестокия червенъ ботушъ въ Бѣлгария. Всѣки отъ тѣхъ е оставилъ гаранция деца и внуци, че ще се върне пакъ въ голѣмия семеенъ концентрационенъ лагеръ.

Корабътъ на робитѣ пуска котва въ четвъртъкъ вечерта съ изготвенъ планъ. Петъкъ е опредѣленъ за групово разведане съ автобусъ изъ забележителнитѣ исторически мѣстности и музеи, а събота, когато банцитѣ сѣ затворени за смѣна десетътѣхъ лева, които сѣ разрешени, и магазинатѣ работятъ до обѣдъ, се оставятъ свободно робитѣ да се разхождатъ съ предварително обяснение, че на Западъ всичко е само фалшивъ гланцъ и витринитѣ сѣ препълнени съ стока, защото хората нѣматъ пари да я купуватъ.

Инструкциитѣ, които сѣ получили робитѣ отъ Държавна Сигурностъ да не се срѣщатъ съ емигранти и строгитѣ заплахи въ кораба сѣ превърнали старцитѣ на автомати: тѣ мълчатъ и се движатъ на групи, като стадо водени отъ овчаря-ръководителъ, който имъ сочи само крайнитѣ квартали, рибарскитѣ колиби по Дунава и малкитѣ магазинчета по Мексикоплацъ, препълнени съ ефтина нередовна стока, шаблонни дъждобрани, ризи, каубойски панталони, запалки, порнографски карти за игра, химикалки и пр,

КРАСИВАТА ВИЕНА.

Очакванията на озлобенитѣ отъ немотията въ Бѣлгария стари хора, платили последнитѣ си спестявания, за да видятъ Запада и подирятъ помощъ отъ нѣкъде - не се осъществяватъ. Тѣ започватъ да мърморятъ и хулятъ капитализма, като се присмиватъ на охраненитѣ Виенски пудели и подхвърлятъ нѣкоя дума за упадъка на цивилизацията предъ партиинитѣ отговорници, за да се издигнатъ въ очитѣ имъ и да осигурятъ мизернитѣ пенсии въ Родината, придобити съ толкова потъ и робски трудъ.

Екскурзионнитѣ водачи знаятъ, че тѣзи мърморения сѣ нарочни и че никои не е съгласенъ съ комунистическия режимъ, но се усмихватъ самодоволно, че сѣ пречупили вѣрата на старцитѣ въ Запада. За тѣхъ това стадо е най-голѣмата тѣжестъ: безработни консуматори, които не се подаватъ на експлоатация. Умразета идва и отъ друго мѣсто: комунистическия режимъ ги е заварилъ преди 30 години въ най-хубавата имъ възраст, когато тѣ сѣ имали възможностъ да пътуватъ навсѣкъде, да взиматъ отъ банцитѣ неограничено всѣкакви валути, да се хранятъ въ ресторанти и да не се прибиратъ въ кораба подъ нагайката.

Но младитѣ хора отъ обещания "рай" не мислятъ така: между триста роби винаги има пропуснати нѣколко младежи. Слѣзли на свободна територия тѣ тръгватъ веднага къмъ Австрииската полиция за да искатъ разрешение за пребиваване и започнатъ работа, която да имъ осигури бѣдаше и придобивки, които никои не може да имъ отнеме, никои не може да ги изсели или изпрати на принудителенъ робски трудъ въ концентрационитѣ лагери въ Бѣлгария.

КАНДИДАТИТЪ ЗА БЪЛГАРСКИЯ ПРЕСТОЛЪ СЛЕДЪ ОСВОБОЖДЕНИЕТО.

Д-ръ Георги Паприковъ

КНЯЗЪ
АЛЕКСАНДЪРЪ БАТЕМБЕРГЪ

КНЯЗЪ ДОНДУКОВЪ
КОРСАКОВЪ

Както членъ 7 отъ Санъ Стефанския договоръ, така и членове 4 и 7 отъ Берлинския трактатъ възложили изработването на новата Конституция на началника на Руското окупационно управление Князь Дондуковъ-Корсаковъ, който да извърши това заедно съ помощта на едно събрание отъ български първенци, което да бъде свикано отъ него, преди избирането на Български Князь. На 24 VIII 1879 година Князь Дондуковъ одобрилъ Избирателния законъ и Народнитъ представители, които били 231, състоящи се отъ три категории: по право-висшето духовенство и чиновничество-121, назначени отъ Комисаря нотабили-20, и избрани отъ народа-90.

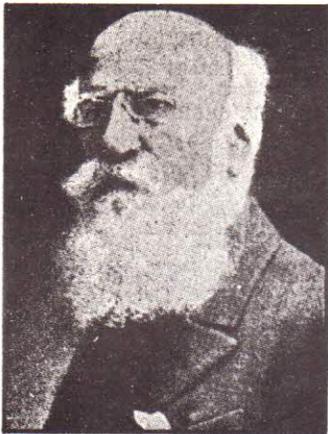
Учредителното Народно Събрание се открило на 10 II 1879 година въ старопрестолния градъ Търново, като на петото заседание се избрало редовно бюро въ съставъ: председателъ Екзархъ Антимъ I подпредседатели-Тодоръ Икономовъ и Петко Каравеловъ. Депутатитъ били не само отъ Северна България, но и отъ Македония и Источна Румелия, дори и отъ Виена и Одеса, като съ това се давало изразъ на цѣлокупността на българското племе.

Още съ откриването на Учредителното Народно Събрание, депутатитъ се раздѣлятъ на две партии: консерватори и либерали. Това раздѣляне се явява като резултатъ на дветъ революционни школи още преди освобождението съ центрове Цариградъ и Букурещъ. Въ първата партия участвували хора, които искали да постигнатъ свободата на България по еволюционенъ пътъ. Тѣхни най-видни представители били: Марко Балабановъ, Тодоръ Икономовъ, Тодоръ Бурмовъ, Д-ръ Константинъ Стоиловъ и владичитъ. Либералната група, вѣрна на заветитъ на Ботевъ и Левски, се състояла отъ комититъ, начело съ Стефанъ Стамболовъ, Петко Каравеловъ, Драганъ Цанковъ, Петко Славейковъ и всички младежи.

Следъ дълги, бурни и често трогателно-наивни речи и критики, Търновската Конституция била гласувана изцѣло на 16 IV 1879 година и подписана отъ Князь Дондуковъ-Корсаковъ, Турскиятъ комисаръ, делегатитъ на Европейскитъ Велики сили и отъ 211 Народни представители.

На другия денъ, 17 IV 1879 година, въ същата зала, се открива Първото Велико Народно Събрание, състояще се отъ 237 депутати, избрани споредъ новата Конституция по трима души на 10,000 население. Тѣ били почти всички съжитъ, които участвували и въ Учредителното Събрание. За председателъ билъ избранъ Екзархъ Антимъ I, а за подпредседатели: Петко Каравеловъ и Митрополитъ Григорий Русчушки. Като първа задача билъ сложенъ избора на Български Князь, който да заеме престола на Българскитъ Царе, ованантенъ само презъ време на Турското и Византийско робство. Преди да се състои избора, била приготвена и дадена на депутатитъ специална наредба, по която да стане избора, кои могат да гласуватъ, какви ще бждатъ правата и задълженията на Княза и Престоноседника и пр.

Като кандидати за Българския престолъ се явили 12 души, отъ които българи били трима, по двама: руси, германци и румънци, по единъ: сърбинъ, черногорецъ и датчанинъ. Настроението е било всеотдайно проруско и както пише дѣдо Драганъ Цанковъ въ споменитъ си: "Ако Рускиятъ Царъ ни бѣше поставилъ единъ калпакъ, набученъ на тояга, и него щѣхме да изберемъ".

КНЯЗЪ ЕМАНИУИЛЪ БОГОРИДИ

Заседанието на Първото Велико Народно Събрание станало на 17 IV 1879 година и било при закрити врата. Първъ е взелъ думата Епископъ Климентъ Браницки и изброилъ имената на възможнитъ кандидати. Той подчерталъ, че руски поданици не могат да се избератъ, щото, споредъ неговитъ думи, Европа мразила Русия и тази умраза щѣла да се пренесе върху България. Епископъ Климентъ намиралъ, че най-подходящъ за Български Князь би билъ Александъръ Батенбергъ, който е билъ роднина на Царь-Освободителя и билъ взелъ най-храбро участие въ Освободителната война. Народнитъ — представители наскачали на крака и съ нескончаеми овации, "ура" и "да живѣе", провъзгласили първия Български Князь.

ГРАФЪ ИГНАТИЕВЪ

КНЯЗЪ АЛЕКСАНДЪРЪ I е роденъ на 6 IV 1857 година въ Дармшадъ Германия, синъ на Принцъ фонъ Хесенъ и графиня Юлия Хауке, дъщеря на военния министъръ на последния Полски Кралъ Станиславъ Понятовски. Въ Освободителната война Князь Александъръ I взелъ участие въ превземането на Свищовъ и въ епичнитъ боеве на Шипка и Шейново. Следъ избора му за Български Князь той направилъ посѣщения на Западнитъ Дворове и на Султана и на 24 VI 1879 год. стѣпилъ на българска земя въ Варна, а на 1 VII 1879 година пристигналъ въ новата българска столица София.

КРАЛЪ МИЛАНЪ I

Неговото седемъ годишно князуване е било калкото славно, толкова и трагично. На 6 IX 1885 година български родолюбци отъ дветъ Българи обявили Съединението и три дни следъ това Князь Александъръ I стѣпи въ Пловдивъ посрѣщнатъ отъ населението съ триумфаленъ възторгъ и искрення преданостъ. Недоволенъ отъ този държавенъ актъ, станалъ безъ негово съгласие, Рускиятъ Императоръ отзовава всички руски инструктори и офицери отъ българската войска. Използувайки това критично положение, сръбскиятъ Кралъ Миланъ I въроломно нападналъ западната граница на България, но храбритъ български дружини водени отъ младитъ си капитани въ една седмица разгромили сръбскитъ дивизии, заедно съ тѣхнитъ опитни генерали.

КРАЛЪ КАРОЛЪ I

Инструктирани отъ руски политици, нѣколцина български офицери измѣнници на клетвата си, направили превратъ на 9 VIII 1886, като Князь Александъръ I билъ принуден да се откаже отъ престола. Министритъ Стефанъ Стамболовъ и Петко Каравеловъ, обаче, връщатъ Княза отново въ България, но поради силния натискъ на Руския Царь Князь Александъръ I напуска окончателно България на 27 VIII 1886. Презъ 1889 година той встѣпва въ бракъ съ Графиня Хартенау отъ която има две деца: Цвѣтана и Крумъ-Асенъ. На 5 XI 1893 година Князь Александъръ I починалъ въ Грацъ, като скоро следъ това тѣлото му било пренесено въ София и положено въ специално построения за него мавзолей.

КНЯЗЪ АЛЕКСАНДЪРЪ ДОНДУКОВЪ-КОРСАКОВЪ, генералъ-адютантъ, роденъ на 12 IX 1820 въ Псковска губерния, по произходъ отъ калмуцкия князь Айки. Презъ Освободителната война взима участие съ своя корпусъ при привземането на Русе. Следъ смъртъта на Князь Черкаски, началникъ на Гражданското управление въ България, Князь Дондуковъ поема тази длѣжностъ. При избора за Български Князь, народа и народнитъ избранници, па и дори самиятъ Князь Дондуковъ са били сигурни, че именно той ще бѣде бѣдѣщия български монархъ. Въпрѣки неговото разочарование, Князь Дондуковъ е произнесълъ следното благородно слово: "Богъ да благослови съ щастие и дългоденствие народа и вашия избранникъ...". Многозаслужилиятъ за нашия народъ Князь Дондуковъ-Корсаковъ починалъ въ своето имение въ Порховски уездъ на 16 VI 1893 година.

ПРИНЦЪ ХАЙНРИХЪ VII
РОЙСЪ

КНЯЗЪ ЕМАНУИЛЪ БОГОРИДИ произхожда отъ рода на Софроний Врачански. Роденъ е въ Яшъ презъ 1847 година, синъ на тогавашния финансовъ министъръ на Молдава. Училъ се е въ Парижъ и Виена, като е издавалъ много книги въ полза на българщината. Презъ 1876 година по време на Априлското въстание, заедно съ Драганъ Цанковъ и Марко Балабановъ съ правили протести предъ Великитѣ Сили за кланетата въ Батакъ. Починалъ въ дълбока старостъ въ Парижъ. Единъ отъ малцината българи съ наследствена благородна титла.

ГРАФЪ ЮЛИАНЪ ПЕЯЧЕВИЧЪ, произхожда отъ бунтовнишкия български родъ на Георги Пеячевъ отъ Чипровци. Роденъ е на 26 IV 1833 год. въ Нешечъ, Унгария. Еща му, поради заслугитѣ му като управителъ на областъ въ Унгария, билъ награденъ съ графска титла отъ Австро-Унгарския Императоръ. Потомцитѣ на Пеячевичъ сѫ били дълго време банове на Унгария и Хърватско, като родътъ имъ продължава и до сега

ПРИНЦЪ ГЕОРГИ БИБЕСКО

АЛЕКСАНДЪРЪ ЕКЗАРХЪ роденъ на 18 V 1808 година въ Стара Загора по произходъ отъ видното семейство Бейоглу, които, като представители на Митрополита, се наричали Екзархъ. Завършилъ въ Парижъ медицина, като следъ това работилъ за свободата на България между видни френски държавници. Ходилъ ивъ Англия, Русия и България съ същата целъ. Редактиралъ "Цариградски вестникъ". Следъ Освобождението заемалъ видни административни длъжности. Починалъ въ София презъ 1891 година. Горнитѣ трима кандидати сѫ отъ български произходъ, многозаслужили народни труженици.

ГРАФЪ НИКОЛАЙ ПАВЛОВИЧЪ ИГНАТИЕВЪ роденъ въ Петроградъ на 17 I 1832 година. Завършилъ Генералъ-Шабна академия, билъ Воененъ аташе въ Парижъ, Лондонъ и Цариградъ. Сторонникъ за извоюването на свободната Българска Екзархия на 28 II 1870, а така също и авторъ на Санъ Стефанския договоръ. Има грамадни заслуги къмъ българския народъ. Починалъ на 20 VI 1908 въ Киевъ.

КНЯЗЪ БОЖО ПЕТРОВИЧЪ

КРАЛЪ МИЛАНЪ I ОБРЕНОВИЧЪ СРЪБСКИ, роденъ на 10 VIII 1854 въ Яшъ, Румъния, като непълнолѣтенъ бил провъзгласенъ за Князь на Сърбия презъ 1868 година. Претърпѣлъ позорно поражение отъ българитѣ презъ 1885 година. Отказалъ се отъ престола на 6 III 1889.

КРАЛЪ КАРОЛЪ I РУМЪНСКИ, роденъ на 20 IV 1839 като Князь Хоенцолернъ въ Зигмарингенъ, бил избранъ за Князь на Румъния на 22 V 1866 година. Презъ Освободителната война Князь Каролъ заедно съ своитѣ войски помогна много за освобождението на България. Починалъ на 27 IX 1914 година въ Букурещъ.

ПРИНЦЪ ХАЙНРИХЪ VII РОЙСЪ, роденъ на 14 VII 1825 въ Клипхаузен Германия. Посланникъ въ Цариградъ и Генералъ-Адютантъ на Кайзеръ Вилхелмъ I. Починалъ на 2 V 1906 година.

КНЯЗЪ ГЕОРГИ БИБЕСКО, роденъ на 2 III 1834 въ Букерещъ, синъ на Принцъ-Регента Димитри Бибеско. Завършилъ Военната академия въ Парижъ, воювалъ въ Мексико, Алжиръ и при Седанъ. Виденъ воененъ писателъ, дипломатъ и общественикъ. Починалъ въ Цариградъ на 20 V 1902. Единъ отъ най-сериознитѣ кандидати за Българския престолъ, покровителствуванъ отъ Гамбета и отъ Австрия.

КНЯЗЪ БОЖО ПРЕТРОВИЧЪ, роденъ на 28 X 1846 въ Цетине, братовчедъ на Черногорския Кралъ Никита. Училъ се въ Парижъ, билъ председателъ на Черногорския Парламентъ. Герой въ борбитѣ на своя народъ срещу турцитѣ. Обичанъ и почитанъ отъ българитѣ по това време, наричанъ отъ тѣхъ "Господинъ Бохо".

ПРИНЦЪ ВАЛДЕМАРЪ ДАТСКИ, братъ на Руската Императрица.

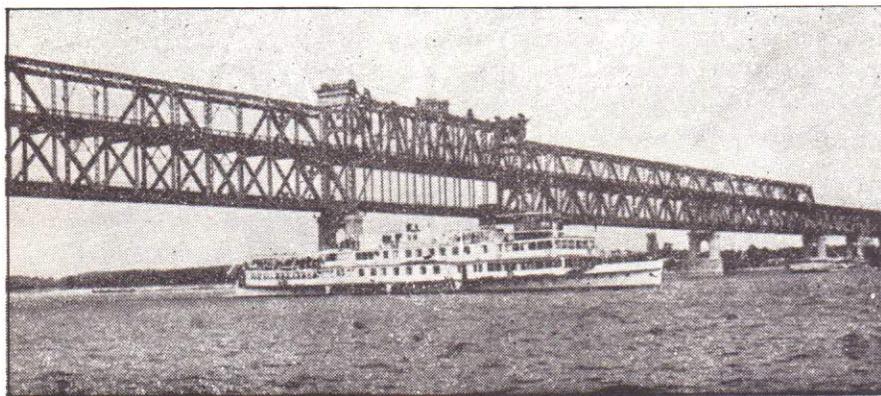
ПРИНЦЪ ВАЛДЕМАРЪ ДАТСКИ

МОИТЪ ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ.

Симеонъ Григоровъ
Лосъ Анджелесъ, С.А.С.Ш.

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ
СЛАВЯНИ

МОСТЪТ НА КРАЖБАТА

По него се изнизват дългосъставни влакови композиции с българско грозде, домати, праскови и много други плодове и зеленчуци. Те пристигат много бързо и в отлично състояние в Киев, Москва, Ленинград, Прага, Берлин. По моста се изнасят и промишлени стоки — машини и съоръжения — новата слава на България. Международните пътнически експреси преминават по моста с вагони за Букүрещ, Москва, Будапеща, Прага, Варшава, Берлин

Всѣки българинъ е чувалъ за моста на Дунава, свързващъ Русе и Гюргево, нареченъ отъ комуниститѣ "Моста на дружбата". Той бѣ построенъ, за да улесни транспорта отъ България за Съветския Съюзъ: по него минаватъ безброй ешалони отъ коли натоварени съ меса, консерви, добитъкъ, зеленчуци, цигари и какво ли още не. За това народа нарече този мостъ "Моста на кражбата"!

Като шофьоръ на единъ отъ камионитѣ, които прекарваха стоки за Съветския Съюзъ, азъ съмъ минавалъ десетки пъти по този мостъ за Русия, като всѣки пътъ предъ мене се разкриваше жалката картина на червения Съветски рай и робското положение на българскитѣ работници-роби на Кремълскитѣ си господари.

Граничниятъ пунктъ между Румъния и "Червения рай" е малкото селце Леушани, като границата се очертава отъ пълноводната рѣка Прутъ. На рѣката е построенъ мостъ-пропускателенъ пунктъ, който се охранява отъ Съветски и Румънски войници. Има и отъ дветѣ страни митници, като само въ Румънската може човѣкъ са си поотпочине и нахрани, а въ Съветската има само милиция и войска. Още не преминали половината на моста, като хуни се нахвърлятъ 4-5 съветски войници и почватъ дива и шателна провѣрка, която трае най-малко два часа. Селцето Леушани представлява група отъ схлупени къщурки съ сламени покриви измазани съ калъ и съ много малки прозорчета. Хората сѣ бледи, измжчени, окжсани, а децата — голи и боси. Пятя, по който се движатъ многобройнитѣ коли е лошъ, съ много голѣми възвишения и така тѣ сенъ, че две коли едва се разминаватъ. Междуселскитѣ пътища сѣ непавирани и въ дъждовно време се обръщатъ въ непроходими блата. Често се срѣщатъ по полята постройки заградени съ телени мрежи и съ строга охрана. Мѣстнитѣ селяни съ страхъ ни обясняваха, че това сѣ "каторгитѣ", гдето хиляди хора обработватъ земята, като бѣли роби. По пътищата нѣма никакви указания за посоката и не рѣдко, ние шофьоритѣ се губѣхме по стотици километри напраздно. Едва напоследъкъ поставиха знацитѣ Е-20, които означаватъ, че този пътъ води за Москва.

Кишиневъ има въ центъра си дори и четири етажни здания, но въ покрайнинитѣ едва ли се различава отъ пограничното селце Леушани. Студени и спиртни напитки се намиратъ само въ голѣмитѣ градове, като безкрайнитѣ опашки се обслужватъ отъ 2-3 жени. Обикновено явление е да се видятъ натъркаляни като свини пияници-мръсни небръснати, гадни. Милицията често минава и прибира тѣзи свои граждани, като ги хвърля като чували въ камионитѣ: къде ги носятъ, единъ Господъ знае! Въ магазинитѣ въ по-голѣмитѣ градове се намиратъ въ изобилие български произведения: цигари, масло, сирене, консерви и пр. Ние всички си купувахме отъ тамъ български цигари напр. Слънце, които струватъ 13 копейки, а въ България — 32 стотинки. Прословутиятъ имъ колхозенъ пазаръ е подъ всѣкаква критика: когато въ България зеленчуцитѣ вече се хвърлятъ, тамъ измжчени и изпокъсани селянки продаватъ нѣкакви трушии съ малки филджанчета. Месото, драно, не додрано окачено на желѣзни ченгели, покрито съ облаци мухи се продава отъ селяни, облечени въ мръснитѣ си работни дрехи.

Веднѣжъ заговорихме съ единъ случайно минаващъ човѣкъ, който се оказа че е българинъ. Като се поогледа на лѣва и на дѣсно, съ сълзи на очи той ни се изповѣда като каза, че двамата му сина сѣ заточени въ Сибирь и че никога нѣма вече да ги види. Той ни обясни, че половината отъ населението е изселено въ вътрешността на страната, а на тѣхно мѣсто сѣ докарани калмуци и татари, и било опасно да се движи човѣкъ вечерь: ще те обератъ или убиятъ! Той ни каза да кажемъ въ България, че народа тука живѣе много лошо! Отъ Кишиневъ навътре се вижда една безкрайна равнина, като тукъ таме има по десетина къщици, които принадлежатъ на колхозитѣ.

Бендери е единъ старъ градъ, разположенъ на двата брѣга на Днестръ. Въ него има доста българи, които се занимаватъ съ градинарство. Тѣ силно мразятъ комуниститѣ и затова се много уважаватъ отъ мѣстното население. Трудолюбиви и предприемчиви, тѣхнитѣ къщи сѣ най-личнитѣ и тѣ сѣ най-заможнитѣ отъ цѣлото население. Направи ми впечатление, че гробоветѣ имъ не сѣ украсени съ сърпъ и чукъ, а всички, дори и най-прѣснитѣ иматъ паметници съ християнския кръстъ. Всички мостове, дори и въ вътрешността на страната се охраняватъ отъ силни войскови части, което красноречиво говори за сигурността на тази разкапана държава.

Имахме възможность да видимъ дори и Москва и Одеса. Последниятъ градъ е сѣ отдалечено отъ него пристанище, отъ кѣдето взмахме нѣкакви пратки за така зле известния въ България Кремиковски комбинатъ, за който сега купуватъ руда и камъни отъ Африка и Южна Америка. Преди да влеземъ въ пристанището, въ пропусквателния пунктъ дълго чакахме за разрешение. Направи ми впечатление вланницитѣ въ Одеса. Тѣ сѣ строени още въ Царско време, но разликата е, че сега сѣ обградени съ двойни телени мрежи и съ високи наблюдателни кули съ прожектори и съ силна охрана на входоветѣ. На моето очудване за тѣзи мѣрки, ми се обясни най-спокойно, че тука много се крадѣло! Въ самото предприятие не може да се влезе, може да си почине човѣкъ и преспи въ едни полуразрушени още отъ войната къщи, направени за общежития, обслужвани отъ жени. Но още не престѣпилъ прага на общежитието, те удря въ носа такъвъ отвратителенъ смрадъ, отъ който можешъ да се задушиш!

Подътъ на тѣзи общежития за работници /днесъ ужъ господаритѣ на Съветскитѣ страни! / е замазанъ съ глина, за миене има едно малко казанче съ вода и кофа за мръсотитѣ. Не рѣдко се случваше, че на сутринята намирахме вратитѣ на камионитѣ разбити и откраднати всички инструменти, дрехитѣ на шофьоритѣ и пр. Градскитѣ трамваи сѣ отпреди 80 години и отъ километри се чуватъ като дрънкать и пристигатъ. Много отъ разрушенията отъ войната стоятъ и до днесъ непоправени, 27 години отъ както войната приключи!

За бензиностанциитѣ и да не говоримъ: безъ фуния и кофа не може да се зареди камиона. Помпитѣ сѣ стари и съ широки маркучи, на края на маркуча има завързана една кофа, понеже половината отъ горивото тече вънъ отъ пропуканитѣ маркучи. Докато се налѣе бензина, шофьоре се изплесква отъ горе до долу. Нѣма никаква смѣтачна техника, а смѣтката се плаща следъ като се изчисли съ дървено смѣтало съ топки, съ каквото нашитѣ дѣди сѣ смѣтали навремето въ първо отдѣление.

Всички чужденци, които посѣщаватъ Съветския Съюзъ иматъ строго опредѣленъ маршрутъ. Тѣмогатъ да видятъ "Червениятъ площадъ", Кремлинъ отъ вънка, нѣкой музей, падземната желѣзница и други избрани обекти. Разбира се, всички групи сѣ водени отъ цивилни агенти на Милицията и ако се забелѣжи, че нѣкой чужденецъ говори руски, веднага той се отдѣля и най-строго бива следянъ. Много е опасно такъвъ чужденецъ да влиза въ връзка съ мѣстни жители: обикновено тѣхъ ги изселятъ веднага въ Сибирь.

Липсата на дрехи, обувки и хранителни продукти е голѣма и явна. Опашкитѣ за продукти сѣ предълги. Народътъ е изплашенъ, никой още не може да забрави надъ 30 милиона тѣхни братя избити отъ Сталинъ и още 30 милиона презъ последната война. Хората сѣ закрепостени, мълчаливи, подозрителни и както казахъ наплашени до смъртъ. Ужасно мразятъ комунизма, чакатъ деня за разплата и се надѣватъ за свобода.

СПОНТАННИ ДЕМОНСТРАЦИИ ПО СЛУЧАЙ ПОСЪЩЕНИЕТО НА БРЕЖНЕВЪ ВЪ АМЕРИКА.

Д-ръ ДОЧЕВЪ на чело на акцията.

"СВОБОДА ЗА БЪЛГАРИЯ"

По случай посъщението на Съветския комунистически водач Брежневъ въ Съединенитѣ Шати въ Ню Йоркъ бѣ съставенъ специаленъ комитетъ подѣ ръководството на Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който да организира протестни акции.

На 18 Юни 1973 година, когато Брежневъ се намираще въ Вашингтонъ и почна разговоритѣ си съ Президента Никсънъ, въ Ню Йоркъ се състоя грамадна манифестация съ участието на всички национални организации отъ поробенитѣ народи. Българскиятъ Националенъ Фронтъ взѣ участие съ внушителна група членове на Организацията на чело съ националната ни знаме, носено отъ Петъръ Николовъ и голѣмъ надписъ "Свобода за България" носенъ отъ Никола Стояновъ и Владиславъ Басевъ.

Демонстрацията започна отъ 42-тата улица по Петото Авеню, най-главната улица въ Ню Йоркъ и завърши на 59 улица на площада Плаза. Камioni съ високоговорители придружаваха демонстрантитѣ и постоянно осведомяваха гражданитѣ за целта на демонстрацията. Стотици хиляди позиви бѣха разпространени по цѣлия градъ.

На площадъ Плаза Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ произнесе заключителната речъ, въ която заяви искането на гражданитѣ на Съединенитѣ Шати да не се дава никаква помощ на Съветския Съюзъ докато не се даде свобода на поробенитѣ народи.

На 17 VI 1973 украинската група устрои предъ Обществото на Народитѣ акция, на 29 VI 73 Кубанцитѣ направиха демонстрация, на 23 VI 73 Балтийскитѣ народи също протестираха на същото мѣсто. Ръководителъ и организаторъ на всички тѣзи акции, както и главенъ говорителъ бѣ нашия Председателъ Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

ГОДИШНАТА КОНВЕНЦИЯ НА АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТѢ ВЪ АМЕРИКА.

На 22 Априлъ 1973 година въ хотелъ Комодоръ, Ню Йоркъ се състоя годишната Конвенция на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ за Америка на която присъствуватъ делегати отъ цѣлата страна. На тази организация, въ която членуватъ стотици хиляди членове отъ всички поробени отъ комунизма народи вече 8 години наредъ Председателъ е Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

Следъ заседанията и приемане на резолюциитѣ, Д-ръ Дочевъ бѣ преизбранъ вече за пети пътъ за Председателъ. На официалния банкетъ говориха Д-ръ Иванъ Дочевъ, г-жа Слава Стецко отъ Мюнхенъ, редакторка на съюзнитѣ издания, Народниятъ Представителъ г. Марио Биаджи и д-ръ Карлъ Ситко отъ Вашингтонъ.

ПОЛУГОДИШНО ЗАСЕДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ВЪ ТОРОНТО, КАНАДА.

УПРАВИТЕЛНИЯТЪ СЪВЕТЪ НА Б.Н.Ф.

На 26, 27 и 28 Май 1973 година въ Торонто, Канада се състоя Полугодишната сесия на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк., при присъствието на членоветъ на Ц.У.С. и К.К. на Организацията.

Въ честъ на делегатитъ и гоститъ, клона на Б.Н.Ф. въ Торонто даде Братска вечеря въ ресторанта "Ратсъ Келеръ", на която присъствуваха надъ 100 души, елита на българската национална емиграция въ Торонто. Вечерята бѣ благословена отъ Протоѳерей Василъ Михайловъ, като след него Председателтъ за Канада Инж. Ангелъ Гъндерски поздравя гоститъ съ подходяше слово, на което отговори Съюзниятъ ни

Председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Следъ вечерята станаха разговори, приятелски дискусии и съ въодушевление се пѣха български пѣсни и бойни маршове.

На 27 Май 1973, недѣля сутринтъ се окриха заседанията въ хотелъ Селби отъ Председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който въ едночасова речъ даде докладъ за дейността на Организацията презъ изтеклата година. Той се спрѣ и върху политическото положение въ свѣта и специално въ Съединенитъ Шати, като засегна също въпроса за разширяващата се комунистическа пропаганда всрѣдъ нашата емиграция, която има за целъ да раздѣли, компрометира и разбие противокомунистическитъ сили, като съ това открие възможностъ за завладяване на тази страна отъ комуниститъ. "За наша честъ" - подчерта Д-РЪ ДОЧЕВЪ - "нашата Организация се оказа неугъваема, тя удържа досегашнитъ удари и даде отпоръ на комунистическата пропаганда, запазвайки позицитъ на борбата за освобождение на Родината".

Редактортъ на съюзното списание БОРБА, Д-ръ Георги Паприковъ даде обстоенъ докладъ по списването, редактирането и разпространяването на БОРБА, който съзненъ органъ излиза непрекъснато вече 22 години и който се наложи между националната ни емиграция като най-бойното и най-популярното емигрантско издание. Въ него сътрудничатъ не само наши членове, но български емигранти отъ всички слоеве на обществото и отъ разни обществени, културни и политически организации. Ето защо, БОРБА стана едно обединително звено на националнитъ български емигранти. Стотицитъ писма получавани въ редакцията, въ болшинството си окуражителни и похваляващи нашата скромна дейностъ, ни даватъ още повече куражъ и стимулъ за подобрене и разширяване материала и техниката по списването на БОРБА.

Специално бѣ разгледанъ въпроса за проблемитъ на по-новитъ български емигранти - младитъ хора, израстнали презъ времето на комунистическия режимъ, и които идвайки въ чужбина неподготвени за борбата, трѣбва да се включатъ въ нея съ тактъ и търпение.

По докладитъ станаха разисквания, въ които взѣха участие: Д-ръ А. Тодоровъ, Полковникъ Р. Райчевъ, Инж. А. Гъндерски, Н. Стояновъ, И. Ивановъ, П. Фотевъ, А. Антоновъ, Инж. А. Дърводѣлски, Т. Тодоровъ, Ц. Градинаровъ, К. Радевъ и др.

Въ следобѣдното заседание, Комисията по резолюциитъ, състояща се отъ г.г.: Инж. А. Дърводѣлски, Н. Стояновъ и Д-ръ А. Тодоровъ докладваха своя проектъ, и следъ разисквания, добавки и оправки се прие окончателния текстъ, който обхваща три отдѣла: Международното положение, Положението въ България и Положението всрѣдъ българската емиграция и по-специално нашата Организация.

РЕЗОЛЮЦИЯ

ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ

Изминалите събития се характеризират със значително раздвижване във политико-икономическото отношение на Великите сили, от чието развитие зависи запазването на световния баланс и разрешението на актуалните въпроси. Във далечния изток израства една нова сила - Китай, която със огромното си население ще играе значителна роля във бъдещето и представлява непосредствена опасност за Съветския Съюз, както и потенциална опасност за Запада.

Европейските държави полагат усилия за икономическо координиране и се стремят да развият една политическа форма, която да ги предпази от съветската експанзия. Материализмът е напълно обхванал социалния живот и за жалост, не се забелязват признаци за възобновяване традиционната роля на Европа като духовен водител на Западната култура. Във Южна Америка се отбелязват движения със силно подчертан национален оттенък, които са най-ефикасната преграда на комунистическата инфилтрация. Съветският Съюз търси политическо сближение с Европа за неутрализиране на евентуален китайски натиск, като същевременно се стреми към създаване на икономически връзки с капиталистическите страни, така необходими за заздравяване на разклатеното му стопанско положение, както и това на сателитните му държави.

Съединените Шати отбелязват успехи във политиката им за умиротворяване на света и потушаване на военните огнища. Икономическото и военното им превъзходство представляват най-реалната гаранция за опазване на свободния свят. Отчаяните опити на подмолните лъво ориентирани сили да разрушат устоите на страната остават безуспешни.

Българският Национален Фронт внимателно следи развиващите се събития на международната сцена, тяхното отражение върху борбата на българския народ и всички други поробени от комунистите народи.

ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ

Чрез наложеното във София правителство, Съветския Съюз държи България като най-послушен и необходим сателит. Географското положение на България, както и нейните природни богатства, представляват ценен елемент във комунистическия планове и всяка съпротива на ограбения народ бива смазвана безмилостно от антибългарския режим. Патристичният лак със който се полират доскоро обруганите национални стремежи, е твърде прозрачен параван, прикриващ фарисейски истинската комунистическа цел: да използва вроденото национално чувство, за осъществяване на световното комунистическо доминиране.

Влошаващата се икономика във България се дължи на систематичното изнасяне на ценни руди и продукти за Съветския Съюз, като обеднялия български народ е поставен пред неразрешимия ежедневен въпрос за елементарна прехрана. Пъстрите реклами за привличане на туристи са недостатъчни да прикрият липсата дори и на най-необходимите съестни продукти, което откроява недостатъците на една насилствено наложена стопанска структура.

Политическите свободи, от които българския народ беше лишен на 9 9 1944 продължават да се намират под неограничения контрол на Държавна сугурност, която без съд и присъда премазва огромното недоволство на народа със известните методи на терор. Мнимо дадените "свободи" са монопол на управляващите партийци и техните приятели.

Българският Национален Фронтъ, отрича всъщност всякаква форма на политически и исторически камуфлажъ, съ който една натрапена клика прикрива догматичното си фиаско и проигрива националните интереси на българския народъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ ЕМИГРАЦИЯ

Българският Национален Фронтъ провеждаше упорито своята дейност по целия святъ, се утвърди всрѣдъ националната емиграция като последователенъ и неподкупенъ защитникъ на българската кауза и ще продължава чрезъ многобройните си клонове да работи неуморимо за свободата и правата на поробената ни Родина. Като конкретна задача, ще разшири и увеличи своята политическа и историческа разяснителна дейностъ, особено всрѣдъ новите емигранти. Българският Национален Фронтъ ще отстоява всички опити на шовинистични страни и групировки, които изкривяватъ историческите истини и дискредитиратъ приноса на българския духъ въ съкровищницата на световната култура.

Българският Национален Фронтъ обръща внимание на емиграцията ни къмъ многобройните добре тренирани агенти и пропагандатори, изпращани отъ комунистическата властъ, които иматъ специална задача да разстройватъ, разколебаватъ и обезсърдчаватъ националната емиграция. Особено е печално положението съ тѣзи свещеници, които, вмѣсто да бѣдатъ служители на Истината и Правдата, съ се преобърнали на разпространители на комунистическата пропаганда и се стремятъ да неутрализиратъ активността на честната емиграция чрезъ премълчаване на факти или всяване на духъ на примирение и аполитичностъ. Същевременно Българският Национален Фронтъ възхвалява онѣзи скромни богослужители, които приематъ незгодите на емигрантския животъ, като продължаватъ съ всеотдайностъ да служатъ на Отечеството и Светата ни Църква, безъ да получаватъ директивите на контролирания отъ комунистическата партия въ България Свети Синодъ.

Българският Национален Фронтъ ще изнася действителното положение на българския народъ и съ неизчерпаема енергия ще продължава борбата за освобождението на България. Съ нами Богъ!

На 27 Май 1973, следъ приключване на заседанията на Ц.У.С., въ дома на Председателя за Канада Инж. Ангелъ Гъндерски, домакините дадоха приемъ въ честъ на гостите, кадето присъствуваха надъ 60 души гости и приятели отъ Торонто. При отлични закуски и напитки станаха оживени приятелски разговори до късно презъ нощта. Неофициално се дискутираха много проблеми засѣгащи националната ни емиграция, новопристигащите наши братя-емигранти, родната ни Църква и пр. На другия денъ гости и делегати си заминаха предоволни отъ резултатите.

НАГРАДИ СЪ ОРДЕНА НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

По решение на Канцлерството на Ордена, на 3 Мартъ 1973 година Председателят на Ордена поднесе при тържествена обстановка Отличieto на следните заслужили въ борбата противъ комунизма видни дейци:

КОСТА ПЕТКОВЪ, Ню Йоркъ, новопристигналъ емигрантъ, членъ на Б.Н.Ф. Смѣлъ борецъ противъ комунизма съ оръжие въ ръка въ продължение на много години.

ЕРЕНА ОПРИСКО, Ню Йоркъ. Видна деятелка на Украинския Културенъ Институтъ. Дългогодишна сътрудничка на Българското освободително дѣло.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

На 24 Май 1973, българските национални емигранти, начело съ Представителя на Б.Н.Ф. за Италия г. Енрико Дел Белло положиха венецъ предъ гроба на Св. Кирилъ въ църквата Св. Климентъ въ Римъ, като съ това отдадоха почитъта на свободнитѣ българи къмъ тѣзи, които се борятъ за свободата на Родината. Венеца бѣ положенъ преди още комуниститѣ отъ Българската легация да сж осквернили свещеното мѣсто съ тѣхното присѣствие.

Предишниятъ день Монсиньоръ Елдървъ извърши Божествена Служба въ същата църква на която служба присѣствуваха мнозина отъ националнитѣ емигранти, а също и множество италианци, приятели на българския народъ.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 19 Май 1973, клона на Б.Н.Ф. въ града има Годишно събрание, на което, следъ като се даде отчетъ за изтеклия периодъ и се разискваха много актуални въпроси се избра ново Настоятелство въ следния съставъ:

Председателъ:	Д-ръ Георги Паприковъ	Членове:	Д-ръ Сирано Сяровъ
Подпредседателъ:	Никола Янакиевъ		Инж. Владимиръ Дамяновъ
Секретаръ:	Димитъръ Ламбревъ		Владимиръ Мечкарски
Касиеръ:	Петъръ Фотевъ		
Контролна Комисия:	Инж. Александъръ Дърводѣлски, Игнатъ Хайгървъ, Ис. Маслевъ.		

Избраха се също делегати за Конференцията въ Торонто и се приеха нови членове на клонъ Чикаго.

На 9 Май 1973 пристигна отъ Италия нашиятъ представител г. Енрико Дел Белло на гости въ Чикаго. Въ нѣколко дневниятъ си престой той успѣ да се срѣдне съ много отъ своитѣ идейни другари и приятели, съ които размѣниха мисли отностно по-новитѣ емигранти и тѣхното по-лесно емигриране, а също така и много въпроси интересуващи национална емиграция.

НЮ ДЖЕРСИ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 3 Юний 1973 въ Шутценъ Паркъ, Ню Джерси, се отпразднува традиционния День на Германо-Американската колония, която е колективенъ членъ на Антиболшевишкиятъ Блокъ на Народитѣ. Въ това праздненство взѣ участие и Клона на Б.Н.Ф. съ внушителна група и съ националното ни знаме носено отъ г. Петъръ Николовъ. Единъ отъ почетнитѣ гости и главенъ говорителъ бѣ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

ВАШИНГТОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 11, 12 и 13 Май 1973 въ Вашингтонъ се състоя голѣма Конференция на Етническитѣ Групи при Републиканската партия. България бѣ представена отъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ отъ Ню Йоркъ, г. Георги Антоновъ отъ Фениксъ, Аризона и г. Георги Цвѣтковъ отъ Ню Джерси.

Конференцията разгледа редица важни въпроси свързани съ положението на етническитѣ групи въ Съединенитѣ Шати. Делегатитѣ посѣтиха Бѣлия Домъ, където имъ бѣ даденъ официаленъ банкетъ, на който говори г. Джорджъ Бушъ, Председателъ на Републиканската партия и г-жа Джули Айзенхауеръ.

Като се има предвидъ, че надъ 20 милиона граждани на Съединенитѣ Шати сж родени извънъ страната, повечето въ Европа, организирането на тѣзи американски поданици въ Етническитѣ Групи ще бѣде отъ грамадна полза за политическото стабилизиране и антикомунистическата борба на Съединенитѣ Шати.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 17 IV 1973 година Клона въ града ни има Годишно събрание, на което се даде отчетъ отъ Настоятелството и се разискваха много организационни и обществени въпроси. Накрая се избра ново Настоятелство въ следния съставъ:

Председател: Колю Кондовъ
Подпредседател: Антонъ Антоновъ
Секретарь-Касиеръ: Петъръ Николовъ

Членове: Владиславъ Басевъ,
Тодоръ Тодоровъ.
Контролна Комисия: Полк. Райчо Райчевъ,
Кирилъ Христовъ.

ЕМИГРАНТСКА КНИЖНИНА.

МЕМОРАНДУМЪ ДО ГЛАВНИЯ СЕКРЕТАРЪ НА ОБЩЕСТВОТО НА НАРОДИТЪ ВЪ НЮ ЙОРКЪ.
отъ Пасторъ Митко Матеевъ, Виена 21 VI 1973, печатанъ на нѣмски и български.

Отворено писмо, съ което многоизстрадалиятъ за Христовата Вѣра Пасторъ, апелира за даване свобода на вѣроизповѣданията въ поробената отъ комунистите България.

БЮЛЕТИНЪ НА БЪЛГАРСКАТА ЛИГА ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЪКА. Хага, Год. II, брой 2, 4 стр.
печатанъ на български езикъ. Редакторъ: /Д-ръ Андрея Гърневски/.

Съдържа критика на българското комунистическо "право" и "законност". Извадки отъ законитѣ и нѣколко случаи отъ неправди къмъ български и чужди поданици. Организационни съобщения относно II Конгресъ на Лигата въ Франкфуртъ на 5 V 1973,

НЕВИДИМИТЪ ВЕРИГИ. Иванка Радкова. Книга отъ 161 стр. Парижъ, на френски езикъ.

Спретнато издание на една българка, претърпѣла много страдания отъ днешния режимъ въ България. Описва периода отъ 1944 до 1968 година въ поробеното си Отечество, кждето хората сж приковани за невидими вериги.

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

На 30 V 1973 се помина въ Чикаго известниятъ български лѣкаръ и общественикъ

Д-РЪ ДИМО ВАЧОВЪ МУХЛОВЪ
1920-1973

Роденъ въ Лѣсковецъ, завършилъ съ отличие Търновската гимназия и университета въ Мюнхенъ, той предпочете свободата и презъ 1951 година емигрира за Чикаго, кждето се установява като лѣкаръ.

Тука Д-ръ Мухловъ се отдава на обществена дейность, главно като радателъ на Родната ни Църква. Неговата къща бѣ домъ на всички нуждаещи се българи, особено по - новитѣ наши братя въ изгнание.

На 30 VI 1973 почина въ Бѣфало, Н. Й., видниятъ лѣкаръ и борець за свобода

Д-РЪ НЕСТОРЪ ПРОСИКЪ
1913-1973

Той бѣ единъ отъ водачитѣ на Украинскитѣ борци за свобода и дългогодишенъ членъ на управата на А.Б.Н. Награденъ съ Отличието на Б.Н.Ф. за неговата всеотдайна дейность въ полето на антикомунистическата борба, не само за родината си Украина, но и за всички поробени народи.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ.

ОТНОШЕНИЕТО НА КОМУНИСТИТЪ И НАРОДА КЪМЪ БЪЛГАРСКИТЪ ЦАРЕ.

Каталог „БЪЛГАРСКИ ПОЩЕНСКИ МАРКИ 1879—1969“

Авторски колектив: Божидар Илиев, Мария Таджер; Панайот Кавлаков, Стоян Петров и Васил Василев

Списание "ЗДРАВЕ"
м. май 1973 година
Брой 5

НЕДОПУСТИМА ПОШЛОСТ

Отначало помислих, че това е мода само в нашия град. Но работата ми ме отведе по други градове и там видях същото. Става дума за нов вид огърлици и пръстени, които все по-често можем да видим по ръцете на млади момичета. Огърлиците и пръстените са направени от монети, сребърни монети с ликове на... Борис III и кобурга Фердинанд. Ще ми се да попитам тези млади момичета на се ли чувствуват неудобно, замислени с ликове на монарсите, докато носят толкова бедни, нищета и кръв на нашия народ! Само в сметката за Борис легат 60 000 родолюбци, дълж живота си в борба срещу монархията и фашизма.

За вас ли сте тези редове, млади момичета, които само преди няколко години сте учили история и непременно знаете кои ви гледат от монетите по вашите пръстени и огърлици.

Обръщам се и към вас, историци със същия ръце! Ако толкова много ви е нужно да ползвате среброто на монетите, ползвайте го, но не оставяйте ликове на противните монарси, с които е свършено едно отминало, тъжно време.

М. Пенев
Русе

РЕДОВНИ пощенски марки
1931 1934

Сюжет: Ликът на монарха.
Художник: К. Шерматен. Наз. Г 12^а.

240. 1 лв. — зелена 3. IV. 1931 г.	(10 000 000)	0,20	0,01
а. жълтозелена б. синьозелена			
241. 2 лв. — керемиденочервена 3. IV. 1931 г.	(12 000 000)	0,25	0,01
а. светлочервена			
242. 2-3 лв. — масленокафива със синя препечатка I тип 27. I. 1934 г.	(2 000 000)	0,40	0,02
243. 4 лв. — оранжева I тип 27. I. 1934 г.			

Дългогодишният усилия на комунистите да изличат всички добри спомени на народа ни отъ българският Царе и всъщност умраза къмъ тѣхъ, явно не даватъ никакви резултати. Споменитъ за доброто старо време на "Царския режимъ" се предаватъ отъ стари на млади

Навсѣкжде, дори и въ каталозитъ за пощенски марки и монети, образитъ на българският Царе сѣ изличени. Чувствата на народа, обаче, се отразяватъ и въ събирането на марки и монети, отъ времето на Царството, които се тачатъ като реликви. Това вбесява комунистите въ тѣхното безсилие да унищожатъ тѣзи народни чувства на преданностъ и любовъ къмъ нашитъ Царе.

АПЕЛЪ КЪМЪ БЪЛГАРСКИ АВТОРИ - ПОЛИТИЧЕСКИ ЕМИГРАНТИ.

Отъ много години азъ събирамъ издания на български автори-политически емигранти, за да мога да издамъ една БЪЛГАРСКА ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ, която ще се състои отъ три отдѣла: 1/. Книги, 2/. Периодични издания / списания, вестници, апели, брошури, меморандуми, позиви и пр. и 3/. Статии въ български и чужди издания.

До сега съмъ събралъ надъ 1,000 бройки съ извънредно много трудъ и жертви, и мога да кажа, че такава сбирка отъ емигрантски издания не може да се намѣри нито по частни лица, нито въ обществени библиотеки, и едно ново събиране на този материалъ е вече абсолютно невъзможно. Въпрѣки всичко, липсватъ ми нѣкои и другъ брой отъ разни вестници или списания и особено статии въ чужди издания. За да бѣде това общобългарско дѣло завършено, азъ апелирамъ къмъ всички автори на статии, независимо отъ тѣхното съдържание или политическа концепция, да си направятъ една своя СВОБСТВЕНА БИБЛИОГРАФИЯ, която да обхваща всички трудове и която да съдържа: Име на автора или псевдонимъ, име на статията и кратко съдържание, къде и кога е печатана, обемъ и форма на статията, техника на печата. Едно такова копие бихъ молилъ да ми се изпрати за бъдещето публикуване.

Ако това не стане въ по-скоро време, БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ, ще излезе непълна или неточна, което ще бѣде по вина на самитъ автори, които не биха отдѣлили малко време, за да останатъ тѣхнитъ трудове запазени за бъднинитъ. Следъ издаването на този трудъ, всички материали ще бѣдатъ депозирани отъ мене безплатно на Конгресната Библиотека въ Вашингтонъ за общо ползуване.

Моля, изпращайте всичко до: Dr. George Paprikoff
P.O.Box 1204 Grand Central Station
New York, N.Y. 10017, U.S.A.

СИГНАЛИ ЗА АТАКА

ЙОРДАН ВЪЛЧЕВ

Генералъ С. Паприковъ

На крал Милан му се видял малко пердахът на Сливница.

Решил да си опита късмета отново през 1891 година.

Българите се подготвили своевременно: купили си стотина волски коли цимент от Париж и десетина каруци бетонно желязо от Виена. С тези нови, още тайнствени строителни материали българите издигнали страшна отбранителна линия около Братушково и Алдомировци: няколко циментови дупки. Крал Милан разбрал, че трябва да дири съюзник. И се хванал на съюз с румънския крал.

Жалки, старомодни, балкански истории!

В изпълнение на съюза министър Братияно най-тайно заповядал мобилизация. Но българският дипломатически агент в Букурещ надушил работата и веднага ударил една шифрована телеграма до министъра на войната в България.

А министър на войната бил полковник Паприков. Имал-нямал 30 години, веселяк и гуляйджия. Заради това идвал на работа късно, около 11 часа преди обяд.

Когато адютантите на министъра и другите генералшабни офицери получили телеграмата, било още рано. От нетърпение слезли всички в двора на министерството, за да чакат министъра. В двора имало конюшня — на вид и големина колкото самото министерство. Имало и голям турски бунар. Фелдфебелът домакин развъждал покрай бунара патици и гъски. Заради това освен буйно цвилене тук се чували още оглушителните крясъци на гъсоците и на патоците.

Ето ти го в 11 часа министър Паприков пристига!

На главата кривнал бял калпак с орлово перо. Ботушите дънкат със сребърните шпори още от половин километър. Гъските почват да настръхват и се събират в една линия — за отбрана, — знаят си те своя министър!

Той върви и не държи сабята на бедро. Държи я под лявата мишница, напреки, като тояга. Тогава това било признак на офицерска еlegantност. Министърът не се интересувал само от еlegantността, ами и от удобството: посьрби ли го нещо темето, натиска надолу хефеста на сабята, петата ѝ се дига високо над рамото му, подбутва калпака и така той се почесвал идеално. После с дясна ръка удря калпака и си го намества, както трябва! Хитрец!

И така — влиза той в двора на министерството и първата му работа е да разгони патиците и гъските. Весело му ставало, когато се разкрят и се разхвърчат нависоко. Тогава от въздуха политвали волно и въртеливо като при танц две-три гъши пера. Разправят, че по този начин полковникът се снабдявал с орлови пера, защото много ги губел. Видял той офицерите, които го чакали, но не им обърнал внимание — бил човек на дисциплината и всичко трябвало да върви по реда си. Първо, били, значи, патиците и гъските. После идвал бунарът. Забле до него в калта сабята, тури отгоре калпака и си разкопчее мундира. Извади тежкото зелена сало ведро и цоп — натопи си главата цялата. Изправя се, тръска глава, в шията му влизат струйки водича и от това му ставало много приятно, от гъдела на водичата.

Офицерите едва изчакали поредните дяволии на своя министър и веднага се спуснали към него с букурещката депеша в ръце. Тъй и тъй, казват, България, нашето отечество, е в голяма опасност. Полковникът примигал, па изтрил на бърза ръка лицето си, първо с единия ръкав, а после с другия. Току седнал в края на водопойното корито.

— Е, сега вече я загазихме! — рекъл той.

— Загазихме, батюшка министър! — поклатили глави офицерите.

— Не сме загазили! — изревал като ранен министърът.

— Не сме загазили, ваше благородие, ама как... така някак си на два фронта! — смъкнали офицерите.

— Ще им дам аз два фронта! — продължавал да крещи министърът.

Офицерите помислили, че той не бил още изтрезнял. Ама той от страшната новина си бил здравата изтрезнял.

— Готово! — извикал Паприков. — Заповядвам вътре в два часа да ми доведете всички тръбачи и барабанчици от софийския гарнизон! По местата марш! Заповед — какво да се прави. Разтърчали се офицерите.

След два часа 200 червендалести тръбачи и 200 топузати барабанчици се събрали покрай бунара. Министърът се закопчал, нахмурил калпака и препасал сабята.

— Тръбачи и барабанчици! — извикал той. — Отецеството е в опасност и само вие можете да го спасите! Ясно ли е?

— Тъй вярно, ваше благородие! — извикали войниците. Никому нищо не било ясно, ама какво друго да извикат сиромашките — войнишка работа.

Полковникът си избрал един едър нане — това бил Колѐ Митов от Трекляно. Викнал го настрана и дълго му шепнел държавни, тайни работи. Колѐ клател глава — разбирал всичко. Полковникът му взел черния охлузен калпак и му наложил своя белия с голямото орлово перо. Прехвърлил презрамката и сабята си на Колевото рамо. Колѐ станал офицерин! Той дръпнал шнура на тръбата си, за да я отведе на гърба и подловил сабята като същински офицерин. Изправил се пред другарите си и викнал със страшен глас:

— Който ви пита, да знаете, дека язека ви командунам! Строй се по 16!

Хоп — ето ти колона от 400 сигналисти, строени в редици по 16!

Колоната била много пъстра, защото униформите на различните родове войска били различни по цвят и кройка. До зелените пехотински мундири се виждали червени — на гвардейците, до червените — бели — на кавалеристите, до белите — черни — на артилеристите. Освен това тръбачите и барабанчиците били разбъркани, защото се строили по височина: до един-двама тръбачи — един-двама барабанчици. Колѐ Митов офицеринът пак зел, та извикал:

— Сос едното тръгване, че засвирилите „Повестка за ставане от сън!“ И така че карате сите сигнали подред, до дека ви не речем „стой!“ Айде сега, след менека, одоом — марш!

Дигнала се оглушителна топурдия. После сигналистите се оправили с такта. И оледнята станала приятна, тържествена и музикална. Колоната завила и се упътила по „Царя“.

— „Тревогаа, тревогаа!“ — ечали тръбите.

А барабаните пригласяли:

— Ломбур-домбур, ломбур-домбур!

После идвало например „Чорба, каша — чорба, каша!“ Сетне „По караулите, ходом марш!“ Ех, малко ли са българските сигнали — 116 на брой! А свирият ли се лесно 116 сигнала! Ето ти го Военния клуб. Колѐ Митов повел колоната из празното баирчесто място, което се намирало пред клуба. Спял сигналистите някъде по средата. Така колоната се оказала с лице към кралското румънско дипломатическо агентство на улица „6 Септември“ и улица „Аксаков“. Сигналите продължавали да следват един по един. Оглушила се малката тогавашна София. Почнал да се събира народ и да се чуди какво става. Бойната музика подмушквала мъжете и децата и те викали „ура!“ Колѐ Митов изчакал да се свършат обикновените сигнали и дал малка почивка. Спирането станало никак изведнъж, неочаквано — във въздуха сякаш увиснало предчувствието за една задаваща се и приближаваща буря. И вярно!

— Атака, атака! — ревнол Колѐ Митов.

Ревнали тръбите, изподрали се барабаните! Бързи, светкавични трели! Непрекъсващ бой на барабаните!

— Напред, снащи! На щикй! Шашки вьн! — крещял оня от Трекляно.

Щикой, разбира се, не тръгвал наникъде. Всички си стояли на място и само надували до спукване, и само биели до скъсване. Цялото празно място се изпълнило с народ. Улиците се задръстили. И още по-гороломно „ура!“. Живещите наблизно офицери, като знаели за усилената подготовка на Братушкото и Алдомировци, наскочали, грабнали оръжия и хукнали из улиците. Търчат, питат — обявена ли е войната. Те, дето загубили и ума, и дума, едно на ръка. Ама и кралският дипломат си глътнал езика. Тичал по стайте на агент-

ството и бил сигурен, че българите първи са обявили войната!

Тук се намесил и изиграл голяма роля един случаен човек — гавазинът на агентството. Той бил българин, харамия от Кавадарци. През войната служел в армията на капитан Паница. Слушал очарован сигналите, увлякъл се и развълнувано запснчал да ги разяснява на дипломата. Накрая викнал:

— Брех, майка му стара, за атака свирият! Ето — „На щикй!“ Ето — „Шашки вьн!“ Атака, атака! Става нещо, ще вървя, ваше благородие, става нещо, може да има мобилизация, къде без мене!

Дипломатът го спира, оня напире да си върви. Дипломатът го тегли, оня хвърля ливреята и по българска риза хуква към вратата.

В това време атаката била спрянa. Почивка. След малко започнали да свирият „Отбой!“ — „Стой, стой, освободи се! Стой, стой, освободи се!“ Стреснатият гавазин отдъхнал.

— Ох — рекъл той, — дадоха отбой, слава богу!

И почнал да търка плувналото си в пот лице. Горкият — той си спомнил битките при Сливница и сега, чрез сигналите, преживял отново една същинска атака. Целият потен, изморен, не преставал да вика: „Дадоха отбой, няма жертви, слава богу!“ Дипломатът обаче си помислил: „Не е възможно, това е само хитрина, никакъв отбой няма!“ И прав бил донякъде, защото цялата София била вече на крак. Всички улици шумели. Някои от по-запазените глави удряли кепенците на дюкянните, изхвърквали из канцеларните и тичали към казармите, да се обличат и въоръжават.

Княз Фердинанд също се озорил и пребягал в министерството по домашни дрехи и пантофки. Полковник Паприков, вече спокоен, замислен, му обяснил пред картата, че положението на България е безнадеждно и поне за печелене на време трябва да се разчита на дипломатически скандал. Князът се скарал с него и го наругал здравата. Полковникът мълчал и подигал рамене. Накрая рекъл:

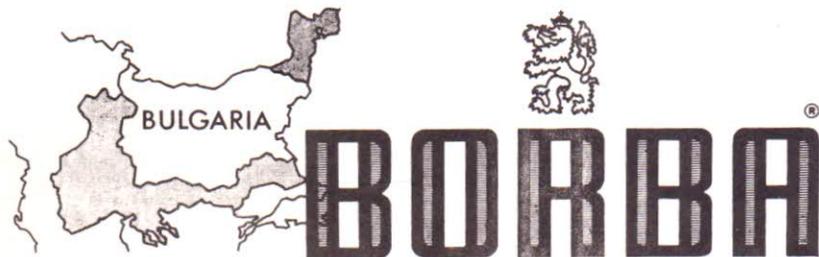
— Ако не успея, ще се самоубия! А като успея, ще ми се извините, ваше височество!

Това никак не утешавало княза и той поръчал закрита карета и хукнал из дипломатическите агентства на великите сили, за да дири помощ срещу своя кузйн, краля.

А София ечала от сигналите като коза си влязъл в бъчва и вьнка трещят до 116 гръмотевици. Седи ли се на едно място — кралският дипломат бил сигурен, че „Стой, стой, освободи се!“ е само една хитрина и че ей сега отново ще гръмне атаката. Навлякъл униформата и през задния вход на агентството затичал към пощата. Предал шифровано известие на маништер Братияно. По-добре било да спре мобилизацията; България е на крак и марширува към границите; по всички градове се свири за мобилизация, народът вика „ура“ и нахлува масово в казармите. Министър Братияно също бил умен човек и щом получил известието, скарал се с краля и заповядал демобилизация.

Крал Милан останал самичък и не посмял самичък да води нова война. Така България била спасена от 400 души сигналисти. Разминала се една от обикновените балкански бури в чаша вода. Романтически времена!

Полковник Паприков не се самоубил, а получил орден. Орден получил и Колѐ Митов, па даже и две нашивки отгоре! И всичко си тръгнало спокойно. Както преди!

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.
Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ПАНАХИДИ ЗА ПАДНАЛИТЪ НАШИ БРАТЯ НА 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

И тази година, на 9 Септемврий, по цѣлия свѣтъ ще се проведатъ траурни БОЖЕСТВЕНИ СЛУЖБИ въ паметъ на 100,000 наши братя безжалостно избити отъ комунистите въ България на и следъ 9 Септемврий 1944 година.

Нека този денъ да остане въ всевѣчния Български Календаръ като една Народна Задушница, предавана отъ поколение на поколение. Свободната Българска Църква трѣбва да канонизира тѣзи наши братя, загинали за вѣра и свобода, за МЧЧЕНИЦИ НА ХРИСТИЯНСКАТА ЦЪРКВА и тѣхната паметъ да се чествува на този денъ.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ поканва всички български национални емигранти да устроятъ панахида на този денъ въ всички градове по свободния свѣтъ, гдето се намиратъ българи, дори и много скромни, въ всякаква Християнска църква или въ каквѣто и да е подслонъ. Всѣки Християнски свещеникъ съ радостъ би изпълнилъ своя дългъ съ прочитане Молитва за Упокоение на погибшитѣ. Тѣзи свещеници, които биха отказали такава Свещенна Треба, трѣбва да се заклейматъ като отстъпници отъ вѣрата и предатели на Родината!

Веднага следъ провеждането на тѣзи Панахиди, молимъ да се изпратятъ кратки дописки за публикуването имъ въ БОРБА. Нека Богъ Ви закриля въ живота!

ТЪРСЯТЪ СЕ:

СТЕФАНЪ НЕДКОВЪ, роденъ 1908 въ Русе. Изчезналъ презъ време на кървавитѣ събития около 9 Септемврий 1944 година. Който може да даде сведения за него, биха били благодарни негови роднини живущи въ западна страна. /Инж. Н. В. Н. /
ЯНКО ДЕШЛИЕВЪ отъ Борисовградъ и МАТЮ МАТЕВЪ отъ Пловдивъ, емигрирали презъ 1947 и 1951 година. Търси ги тѣхенъ близъкъ приятель отъ Пловдивъ. /П. К. /
НИКОЛА и СТЕФКА ГЕРГОВИ, емигрирали отъ лагера Латина за Лосъ Анджелисъ презъ Мартъ 1973 година. Търси ги тѣхенъ приятель. /Д-ръ Т. Я. /

ПОПРАВКИ: Въ миналия брой на БОРБА № 66 е допусната следната грѣшка: на страница II въ рубриката ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ да се чете: Архитектъ Йорданъ Севовъ слуша смъртната си присада на 1 II 1945 година.
